

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

6. De quodam Elemone eleemosynario, quomodo Troilum Episcopum auarum ad liberalitatem & misericordiam induxerit, deque præmiis illorum, qui in pauperes sunt liberales.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

quotidie ad mensam suam peregrinos suscipere, quodam die peregrinus quidam inter eos aduenit, ad mensam ductus est, dumque per familias ex humilitatis consuetudine aquam vellet in eius manibus fundere, conuersus ad eum accepit, sed repente eum, in cuius manibus aquam fundere voluerat, non inuenit. Cumque hoc factum secum ipse miratus, eadem nocte ei Dominus per visionem apparuit: Cæteris diebus me in membris meis, hoc sterno autem die me in memetipso suscipere. Ecce in iudicium veniens, dicit: Quod vobis minimis meis fecistis, mihi fecistis. Ecce in iudicium cum per membra sua suscipere, susceptores suos etiam per semetipsum recipere, & tamen nos ad hospitalitatis gratiam sumus. Pensate fratres, quanta hospitalitatis virtus sit. Ad mensas vestras Christum suscipite, ut vos ab eo suscipi ad conuiuia æternorum valeatis. Præbete modo peregrino Christi hospitium, ut vos in iudicio non quasi peregrinos nesciat, sed ut proprios recipiat ad regnum, & adiuuante qui viuunt & regnat Deus in lætatione.

Ex vita S. Ioannis Archiepiscopi Alexandrini, per dictus suis Eleemon, id est, misericors sine Eleemoniarius, quomodo Troilum Episcopum suum ad liberalitatem & misericordiam induxerit, de præmijs illorum, qui in pauperes sunt liberales. Troilum auctor Simeon Metaphrastes, & cetera. Laurentio Suria tom. 1. Vit. Sanct.

Troilus Episcopus, cum esset auarissimus & parcissimus, hunc in modum à Ioāne Archiepiscopo & Patriarcha inductus est ad morem eleemosynæ: In Ptochotrophium, quod ipse cōstruxerat, vt solebat, vadens, assu- nit etiam Troilum. Cuius comitem cum co- gnouisset, habere in sinu triginta libras auri: Inquit, à te hodie curandi sanctissime Troile, nostri in Christo fratres. Ille autem tanquam eo sermone pudore motus, & volēs non existimari tenax & sordibus, sed potius simplex & liberalis, iubet ei, cui credita fue- rant decuniae, vnicuique eorum, qui illic erāt, pauperum, præbere vnum nummum. Cum vero totum aurum iam fuisset consumptum, & aduentitius ille & non ex affectione ardor ad eleemosynam fuisset refrigeratus, grauis dolor & magna pœnitentia inaccessit inuolun- tatum benefactorem. Domum itaque reuer- sus inopinato horrore & febre correptus, de- cumbebat in lecto. Cum esset autem hora prandij, eum ad conuiuium inuitat Patriar- cha. Qui cum accepisset quemadmodum se haberet, & causam morbi non ignoraret, non sustinuit eum quidem despiciere sic vexari & pœni, se autem inire conuiuium: sed statim sug- gem ad ipsum venit, & dicit subridens: Ne pu- tes, o comminister, me tibi verè dixisse, vt è domo tua largiretis fratribus secundū Deum,

Es

sed

652 COLLATION. SACRAR.
sed quoniam tunc aurum non habebat ad me-
num comes meus, accepi à te mutuo. Non
verò adsum, triginta, inquit, libras ad te ante-
rens, quas etiam saluas reddo tue virtuti. Post-
quam ergò solum vidit aurum in manibus pa-
triarchæ, horrorem vicit, mala febris discedit,
vires ei redierunt, & visus est habens vulum
alacrem & viuudum: vt hinc fieret manifestum,
quod omninò redditum, morbum soluit, hoc
etiam primum ablatum, eum vocauit cum non
esset.

Cùm aurum ergo in illius manus dedisset
patriarcha, postulabat vt literis ei mercedem ce-
deret. Ille autem libenter sua manu confectam
syngrapham, quæ sic habebat: Deus misericordie
& clementie, ipsam mercedem reddo
Ioanni meo domino & patriarchæ Alexan-
driæ, triginta auri librarum, quæ à me fuerunt
distributæ pauperibus, ego enim mea accepi.
Patriarcha ergò accepto chyrographo, illum
quoque simul accipit, mensæ futurum parti-
cipem. Quem, cùm comedisset, dormientem
volens Deus excitare à graui somno auaritia,
& efficere vt sciret quanto fuerit priuatiore
muneratione, & disceret benignitatem, ei im-
mittit quodammodo ecstasim, & videbat
sibi videre domum quandâ pulcherrimam &
splendidissimam, quæ cū elegantia & magno
tudine nulla poterat conferri. supra vestibulum
autè inscriptus erat titulus aureis literis. Man-
sio

so & requies æterna Troili Episcopi. Postquam verò his lectis est lætatus, existimās donum sibi datam fuisse ab Imperatore, acceditque quidam insignis, & qui videbatur esse vultus ex senatu, habitu similis cubiculario, habens quosdam alios ante se ambulantes. Qui postquam appropinquavit vestibulo, adspiciens ad fores, iubet quamprimū deiici titulum: pro illo autem poni alium, quem inquit, iubet Dominus orbis terræ: statim autem fuit positus, hanc habens inscriptionem: Mansio & requies æterna Ioannis Archiepiscopi Alexandrini, empta triginta libris auri. E somno itaque surgens, obstupescit, exposuit patriarchæ visionem, & ipse suum vitium animaduertit, & mores mutauit, & facere eleemosynam ardentem est aggressus, & pro eo, quod erat prius parcus & tenax, ad dandum manum habuit promptissimam.

Simon Metaphrastes in vita eiusdem D. Ioannis Eleemosynarij. Habetur in tom. 1. Surijs memorabilis historia de Petro Publicano, qui prius immisericus & durus erga pauperes admirabilem induit misericordiam & liberalitatem.

CAP. VII.

CVM essem in Africa, habitabam apud quendam Publicanum valde quidem diuitem, sed admodū immisericordem, & pauperem: quod attinet ad misericordiam, cum

Ec 2 autem